

Diumenge

Feia estona que caminava sota un cel tèrbol de febrer, que amenaçava pluja, fred i gris. Feia estona que no sabia ben bé on anava, que no portava un rumb fix, que no pensava en res concret.

Mirava les rajoles de la vorera per on caminava: la pluja les havia deixat brillants, com si fossin de gel i marbre. Reflexaven les siluetes dels edificis, dels semàfors i dels pocs vianants que hi havia pel carrer. Barcelona es transforma quan plou, es torna misteriosa i mel·lancòlica, amb aires dramàtics. I jo era allà, passejant, esperant que la pluja tornés a fer acte de presència.

De fet, no sé ni per què passejava; potser eren les ganes d'evadir-me d'un dia a dia que em cremava, potser eren les ganes d'oblidar-me de tots els pensaments que em trencaven constantment. Diuen que la pluja esborra. No ho sé. Jo seguia caminant, els colors de la ciutat em fascinàven.

Em vaig aturar un moment a contemplar un parell d'ocells que jugàven en un petit bassal al costat d'un pas de vianants, com si de dos nens petits es tractés: donàven petits saltirons, esquitxant-se, deixant les seves petites i suaus plomes cobertes d'aquella aigua marronosa del terra. I en aquell moment vaig voler ser un petit ocell.

Va començar a ploure i les gotes d'aigua es van convertir en petites dagues de gel que s'enfonsaven dins la pell, el ocells van marxar volant de la bassa, i els meus ossos van començar a patir els efectes de la pluja; en aquell moment vaig suposar que el millor seria refugiar-me en la calidesa de qualsevol cafeteria que trobés pel camí. No sabia ni a quin carrer era, però tampoc m'importava. Tot i que vaig entrar al primer lloc obert que vaig trobar, l'aigua ja havia impregnat tota la meva roba.

Era un lloc fosc, d'ambient carregat amb olor a peix fregit, greix i fum, on només hi havia dos senyors grans prenent cafè i jugant al dominò. Ningú a la barra. Els dos homes

tampoc es van immutar, la partida era massa interessant. Les parets plenes de retalls de diaris esportius emmarcats de manera barroera, tots de futbol. Tremolava, i no sabia si preferia quedar-me en aquell lloc de mala mort o enfrontar-me al temps que jo mateix havia sortit a buscar.

I en aquell moment vas sortir tu.

Vas sortir tu de la porta del darrera de la barra, amb els ulls color mel que et donaven un aire salvatge i un somriure forçat. Em vas preguntar si volia alguna cosa. Un cafè americà, vaig dir. Sense sucre. Tu només vas assentir, mirant-me fixament, i jo em vaig sentir molt petit, tant que no em vaig atrevir ni a seure en un d'aquells tamborets negres, bruts i mig trencats. Seguia tremolant, i ara la roba xopa enganxada a la meua pell ja no n'era l'únic motiu. El teu "*aquí tens*", gairebé amb despreci. Els teus moviments gràcils. Vaig fer un glop de al cafè i em vaig adonar de que els teus cabells eren gairebé del mateix color: torrats, foscos, amb reflexos daurats i ocre, com una cascada d'intensitat. Et mirava de reüll. Te'n vas adonar. Estaves massa ocupada buscant quelcom per fer mentre jo era allà. Jo seguia dret, "*pots seure, sembla que estan molt malament aquests tamborets, però no cauràs al terra*", vas dir. Vaig fer un altre glop i vaig seure, sense deixar de mirar-te.

Em vaig sentir estúpid quan va passar pel meu cap que en el fons tu també em semblaves com aquell cafè: com un cafè d'aràbica, amb cos i caràcter, però molt dolç i aromàtic a causa dels tocs florals. I m'estaves mirant. Vas esboçar un breu i fugaç somriure, dels de debó. Dels que gelen l'alè i encenen una petita flama. Els senyors del dominò seguien fent la seva, encara els quedava estona pel que semblava; o potser jo m'havia parat massa estona a mirar-te, bocabadat, com un imbècil, i ells ja havien començat una altra partida. Vaig intentar acabar-me el meu americà el més ràpid possible, la teua presència m'inquietava. "*Tenim magdalenes, si vols. Ja sembla hora de berenar*". Havies suavitzat el to. El cabell et queia sobre les espatlles harmònicament, els teus ulls mostraven curiositat. Et mossegaves el llavi. "*No, no, estic bé, moltes gràcies. Quant és pel cafè?*". Em vas portar un tiquet fet a mà, tenies una lletra que ballava sobre el paper, vaig posar

l'import exacte allà mateix. La jaqueta no s'havia assecat, però me la vaig posar de totes maneres.

El tamboret grinyolava quan em vaig aixecar, i em vas tornar a mirar. Intensament. Com el cafè. Et vas posar el cabell darrere l'orella dreta amb la teva mà fina i blanca. Jugàves amb mi, i em tornàves a fer petit mentre em dirigia a la porta. Tot jo feia pudor a fum, peix fregit i greix. Què hi feies tu en un lloc com aquell? No ho sé. "*Torna quan vulguis, moltes gràcies*". Vaig assentir amb el cap i vaig obrir la porta, mirant enrere. Va entrar una petita brisa freda que va purificar tot el local. Els meus pulmons ho van agrair, se't va posar la pell de gallina i em vaig afanyar a sortir. La porta es va tancar darrere meu. Vaig sortir de l'estat de tensió en el que m'havia trobat durant tota aquella estona que havia estat prenent l'americà. Vaig trobar a faltar la teva intensitat.

Seguia sense saber on era, així que vaig fer el mateix recorregut que d'anada. Ja no plovia.

Vaig tardar una bona estona en tornar a casa, i quan vaig arribar vaig pensar que no podria tornar més a aquella cafeteria: havies de ser el secret d'una tarda plujosa, buida, trista i mel·lancòlica de Barcelona. Havies de ser el record que em faria trobar forces quan el meu dia a dia em superès. Havies de ser aquell cafè expresso que només prens de tant en tant i que disfrutes poc a poc: m'havies meravellat, m'havies fet tremolar, m'havies fet sentir. Tu, una noia qualsevol en una cafeteria de mala mort, amb els teus ulls salvatges, el teu cabell i aquell somriure que et costava fer sortir.

I ara t'escric a tu, perquè no t'he tornat a trobar. T'escric perquè la meva ment no es conforma amb tenir-te com un ideal platònic, et dibuixa constantment als meus pensaments i als meus somnis. T'escric perquè l'atzar no em tornarà a portar a aquell carrer, a aquella cafeteria. T'escric perquè em sento ruc pensant en tu cada vegada que prenc cafè, cada vegada que acaricio els cabells d'altres noies, cada vegada que algú

somriu, cada vegada que algú em mira amb desig. T'escric perquè em vull perdre en la teva intensitat, en els teus tocs florals, en la teva dolçor inesperada. T'escric perquè sé que no em llegiràs. T'escric perquè sé que no em recordaràs. T'escric perquè em torno boig cada vegada que penso que tot això és per culpa d'un cafè americà sense sucre. T'escric perquè mai més tornaré a prendre cafè. T'escric perquè ets l'únic cafè que vull tornar a prendre.

R2D2